

Коли ми буваємо вдвох

Володимир Підпалий

Коли ми буваємо вдвох
(хай буває це дуже рідко),
коли я своїми пальцями
обіймаю пальці твої
(перехожі, напевне, заздрять:
на всю вулицю перша пара,
що і досі ходять, побратавшись,
за руки, як у двадцять років),
я вичікую чогось завжди.
Ось хоч чи оце: пам'ятаєш,
як спочатку йшли під гору,
довго й ковзко ішли, а потім
повернули по праву руку,
і не встиг я нічого сказати,
як мене перебила ти:
- Перейдімо на той бік скорше, -
і оглянулася, і все...

Боже милий, чи ж чоловікам
зрозуміти жіночий такт?!